

Vi har fra Vestens side et stort medansvar for det, der sker, ikke mindst i Afrika, fordi vi er tæt forbundet med disse lande gennem økonomiske aftaler, og vi kan heller ikke komme uden om, at Vesten har et stort ansvar for forholdene, f.eks. gennem Shells samarbejde med regimet i Nigeria, bare for at nævne et enkelt eksempel.

Derfor mener vi, der skal gives en støtte til den lokale befolkning, også nogle gange i virkeligheden i modstrid med, hvad regeringerne på det afrikanske kontinent ønsker. Det er ikke altid, de fører en politik, som er i overensstemmelse med en bæredygtig udvikling.

Men vi vil altså støtte ratifikationen som foreslået i det her forslag.

Arne Melchior (CD):

Vor klodes formentlig to allerstørste problemer er dels befolkningsekspllosionen i et stort antal nationer, dels den stigende mængde af ørken. Det er muligt, fru Annette Just har ret i, at små arealer indimellem skifter karakter, men set over årtier og set over århundreder er der en stadig vældig udvikling af ørkenområderne.

Jeg fik mig et chok for nogle år siden, da jeg første gang hørte, hvor stor den nordafrikanske ørken egentlig er. For at illustrere det kan jeg nævne, at den i kvadratkilometer er større end hele Europas areal fra De Britiske Øer til Ural og fra Middelhavet til Nordkap. Så stor er den nordafrikanske ørken; så der er virkelig noget at tage fat på, og det siger sig selv, at CD som alle andre støtter de gode tanker og støtter ratifikationen af den foreliggende konvention.

Jeg synes nok, at spørgsmålet om økonomi er lidt overfladisk behandlet. Det skyldes selvfølgelig ikke dårlig vilje hos vores minister og vores regering og så mange andres, men formentlig dårlige muligheder. Når man læser artikel 6 og artikel 20 og 21, så står der en hel masse smukke ting. Der står bl.a. i artikel 20, litra b, at man skal fremme mobiliseringen af tilstrækkelige, rettidige og forudsigelige finansielle ressourcer.

Det lyder jo altså kønt, men når man ved – og jeg er lige kommet hjem derfra – hvor vanskeligt FN har ved at finansiere sit almindelige budget og ved at finansiere de ekstraordinære opgaver, som FN i nyere tid har påtaget sig, og kradse de skyldige kontingenter ind, så må man desværre nok være ikke så lidt skeptisk.

Det er forskning, der burde sættes ind på, men altså på gigantplan, grundforskning, men især målrettet forskning, der før har løst store

tekniske, kemiske osv. problemer ved, at man har investeret de rette folk og tilstrækkeligt med midler i en forskning – f.eks. vedrørende afsaltningen af havvand.

Jeg tror, Israel er et af de få lande, der virkelig og grundigt og længe har beskæftiget sig med det. Det kan altså lade sig gøre. Det er foreløbig så dyrt, at det ikke er lønsomt at gøre det. Men her burde der mobiliseres en ganske pæn andel af verdens samlede ressourcer, hvis vi vil sørge for, at den mætning, vi her i landet for de flestes vedkommende opnår hver dag, også må kunne komme andre til gode.

Men når jeg har udnyttet taletiden næsten maksimalt, så er det for at understrege også fra vor side, hvor stort og hvor basalt dette problem er, og derfor good luck til vores minister, men prøv at få lidt flere realiteter, hvad forskningen og hvad nødvendige pengemidler angår, på bordet!

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Lad mig først takke for den entydigt positive modtagelse af forslaget. Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger.

Jeg er enig med fru Hanne Severinsen og hr. Arne Melchior og andre – hr. Keld Albrechtsen – der har peget på problemet om økonomien i det her. Men det her er et internationalt politisk forsøg på at få opprioriteret indsatsen, og det er rigtigt, at de afrikanske lande selv vil kunne bruge det som et instrument i deres bestræbelser på at opprioritere det her.

Det er noget, der vil skabe en bedre ramme for vores dialog med dem om prioriteringen af midlernes anvendelse. Det er jo ingen hemmelighed, at vi fra dansk side gerne havde sat mere bindende instrumenter ind i det. Der er mange lande, som ikke vil gøre det, man bør gøre, selv efter gennemførelsen af sådan en konvention; men vi gør det, og der er et kolossalt behov.

Det går uhyggelig hurtigt, når det går galt. Alene det, der sker i forbindelse med store flygtningekoncentrationer rundt om Rwanda, når man har flygtningelejre med 100.000, 200.000, 300.000 mennesker i telte! Der går kun meget få måneder, indtil man ikke kan se et træ, så langt øjet rækker. Så skyller jorden bogstaveligt talt ned ad bakkerne, og det er utrolig langsigtet at få det genoprettet.

Det at få brænde til at lave varm mad er livsvigtigt. Man skal have varm mad, selv om det er varmt i Afrika, for ellers kan man ikke få ren